

Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjunga

"TIESOS DRAUGAS ekstra"

Naujienlaiškis Nr. 159

*„Jei laikysitės mano mokslo, jūs iš tikro būsite mano mokiniai;
jūs pažinsite tiesą ir tiesa padarys jus laisvus.“ Jn 8,31-32*

Tiesos Draugas ekstra yra Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjungos leidinys, platinamas elektroniniu paštu, skirtas apžvelgti mūsų bendrijos įvykius, naujienas, spausdinti aktualius straipsnius bei esė.

Šiame numeryje:

- Sveikinimas su šv. Kalėdom
- Pamąstymui. Pax hominibus bonae voluntatis!
- Eilėraštis. Širdžių Karalius
- Pamokslas. Nueik dar vieną mylią
- Žinios iš tolimosios Kambodžos
- Moterų konferencija „Suvienyti meile“
- Gerų minčių trupiniai

Sveikinimas su šv. Kalėdom

„Tiesos draugo“ leidėjai sveikina brangius skaitytojus
švenčiant Kristaus gimimo šventę!

Baigdami 2025-uosius metus ir laukdami Naujųjų Viešpaties metų
dėkokime Dievui giesmės žodžiais:

Už malonę kiekvienos
metų tolstančių dienos,
mūsų Tėve danguje,
Tau dėkojam maldoje.

Paslėpta mums ateitis, —
Dieve, mūsų Tu viltis.
Gal sutiksim sunkumus,
duok išverti, stiprink mus.

(„Giesmių vainikas“ 282)

Pax hominibus bonae voluntatis! **Ramybė geros valios žmonėms!**

Šiandien pasaulyje be galo daug kalėdinių giesmių. Yra ir iškilmingų choralų, ir jaudinančių vaikiškų giesmelių. Tačiau pati pirmoji Kalėdų giesmė sklido ne iš žmonių lūpų. Ji suskambo naktiniame Betliejaus danguje, o klausytojai buvo tikrai piemenys.

Evangelijoje pagal Luką skaitome: *„Ūmai prie angelo atsirado gausi dangaus kareivija. Ji garbino Dievą, giedodama: „Garbė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė Jo mylimiems žmonėms!“*

Vertėjai yra įvairiai traktavę šią Evangelijos ištrauką, ypač jos paskutinius žodžius. Priežastis ta, kad kai kuriuose Naujojo Testamento rankraščiuose yra tokia versija: „... o žemėje ramybė geros valios žmonėms.“ Išeitų, kad ramybė teikiama ne visiems žmonėms, o tik tokiems, kurie turi gerą valią. Bet ar puolęs, nuodėmingas žmogus išvis gali turėti gerą valią? O kiti rankraščiai kalba apie tai, kad žmonėms rodoma ta geroji valia.

Tačiau, kaip sakoma, iš dainos (šiuo atveju iš giesmės) žodžio neišmesti, ypač jei tai angelų giesmė. Šiuolaikiniai Naujojo Testamento tyrinėjimai parodė, kad rankraščiai, kalbantys apie „geros valios žmones“, yra senesni ir patikimesni.

Tad apie ką vis dėlto gieda angelai?

Dauguma naujausių angliškų vertimų pateikia tokį traktavimą: *„Garbė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė tiems, kuriems Jis palankus.“* Čia, matyt, galima kalbėti apie dviejų srovių susitikimą: Dievo valios, kuri pirmapradiškai gera, ir žmogaus valios, kuri gera tiek, kiek išvis sugeba būti gera.

Įdomu, kad angelų giesmės šūkliai sutampa su „Viešpaties maldos“ pirmaisiais prašymais: *„...teesie šventas Tavo vardas, teateinie Tavo karalystė, teesie Tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje“.* (Beje, Klaivas Luisas taikliai pastebėjo, jog yra tik dvi rūšys žmonių: tie, kurie Dievui sako: „Tebūnie Tavo valia“, ir tie, kuriems Dievas sako: „Tebūnie tavo valia“.)

Tikintys žmonės laukia dienos, kai jiems nebereikės prašyti ir kai jie galės įsilieti į dangiškąją giesmę gavę tai, ko prašė.

Nors geroji Dievo valia nukreipta į visus žmones, ramybę gaus ne visi. Ir visai ne todėl, kad Dievui pritrūks gailestingumo. Tiesiog todėl, jog neįmanoma įdėti dovanos į ranką, sugniaužtą į kumštį, kad smogtų.

Pranašas Izaijas sako: *„Ramybė, ramybė tolimiems ir artimiems! - sako VIEŠPATS, aš jį pagydysiu!“ Nedorėliai – kaip jūra, pašiaušta audros ir negalinti nurimti. Jos bangos išmeta dumblą ir nešvarumus. „Nedorėliai neras ramybės!“ - sako mano Dievas“* (Iz 57,19-21).

Jei valia pikta, žmogus nesugebės priimti ramybės, net jei ji dovanojama. Tiesa, ir tikinčiųjų širdys dažnai serga nesantaika. Visa mūsų gera valia dažnai telpa į ap. Pauliaus žodžius: *„Gero trokšti sugebu, o padaryti – ne.“* Taigi savimi pasikliauti neverta. Visa mūsų viltis – Dievo maloningumas, apreikštas per ėdžiose gulintį Kūdikį, kurio pagarbinti atėjo piemenys. Ne tik jiems Jis yra žadėtosios ramybės ženklas (Lk 2,12), bet ir mums visiems.

Sutrumpintai pagal Andrejų Suchovskį parengė A.N.L.

ŠIRDŽIŲ KARALIUS

Mažasis asilėli,
tvartelyje Betliejaus
Karaliaus užgimimą
tu iš arti regėjai!

Jo sostas – tavo ėdžios,
o rūmai – tas tvartelis.
Štai čia ir prasidėjo
Karaliaus meilės kelias,

kuriuo Jis kantriai ieško
širdžių vien Jam atvertų,
kad jas Karaliaus rūmais
paverstų – būtų vertos

Jo meilės ir dėkotų,
ir džiūgautų laimingos,
pripildytos ramybės
ir meilės stebuklingos...

Ir aš prašau, Karaliau, –
ir pas mane ateiki
ir asilėlio širdį
man paprastą suteiki,

kad iš arti regėčiau
Tave, širdžių Karaliau,
ir nuolankiai priimčiau
man skirtą Tavo valią.

Linas Poniškaitis (iš poezijos knygos „AKMUO ŠULINY“)

Nueik dar vieną mylią

„Jei kas verstų tave nueiti mylią, nueik su juo dvi.“ (Mato 5,41)

Žiūrint šiandienos pasaulio akimis turbūt galima pasakyti: „Labai keistas pasakymas.“ Kaip ir logikos nėra: jei kažkas dėl kažkokių priežasčių verčia nueiti mylią (kas ir taip nėra mažai), tai nueik dar vieną ???

Kažkaip neįtikinamai tai skamba. Koks gi rezultatas manęs laukia, kas man iš to?

Jau turbūt milijonus kartų pasaulyje šita eilutė apmąstyta, apie ją kalbėta, diskutuota, bet šiandien noriu ir aš pabandyti išvelgti keletą dalykų, kurie

joje išryškėja ir kurie galėtų būti svarbūs kiekvienam šiais laikais gyvenančiam krikščioniui. Norėčiau pridurti, kad jei kažkas verčia tave nueiti tą atstumą, tą mylią, tad jei tu jau eini mylią, nueik dvi. Jeigu tau pačiam reikia dėl kažkokių priežasčių nueiti mylią, tai nueik dvi. Jeigu tavęs prašo (ne verčia) nueiti mylią, tai nueik dvi. **Trumpai tariant, padaryk daugiau, nei iš tavęs tikimasi.**

Arba padaryk daugiau, nei numatyta. Dar net nekalbant apie tai, kaip tai galėtų atrodyti mūsų dvasinio gyvenimo perspektyvoje, tai gali pritaikyti savo kasdieniame gyvenime, savo buityje, savo darbuose, savo šeimoje – ten, kur tu esi.

Pažvelgę į šių dienų pasaulio tendencijas, galėtume įžvelgti tokį reiškinių, kad vienas svarbiausių, siekiamiausių dalykų žmogui beveik visuose kontekstuose yra patogumas. Žmogus jau yra pripratęs patogiai gyventi. Pavyzdžiui, kam man naudotis viešuoju transportu, jeigu galiu važiuoti savo automobiliu? Kam man vartyti, skaityti kažkokią knygą, jeigu galiu paieškoti reikiamos informacijos internete? Kam man eiti į parduotuvę, jeigu galiu užsisakyti maistą į namus?

Ir dažnai, kai iš tų visokių visokiausių patogumų nėra galimybės kuo nors pasinaudoti, kyla labai didelis nepasitenkinimas. „Kaip čia dabar neveikia?“ arba: „Kas aš toks, kad daryčiau tą ir tą...“, „Kokiais laikais mes čia dabar gyvename?“.

Galėtume turbūt padaryti tokią išvadą, kad kažkoks patarnavimas, tarnavimas, kitaip tariant, tavo įdėtos pastangos ar padarytas darbas, už kurį tau nebus sumokėta ar atlyginta, yra atgyvenęs dalykas. Susidaro vaizdas, kad žmogus čia nėra tam, kad tarnautų, bet kad jam tarnautų visi ir viskas, kas aplink jį.

Bet nepaisant tokių pavyzdžių, tikrai **yra žmonių, kurie įvertins, atsimins ir bus dėkingi už tai, kad nuėjai tą papildomą mylią.**

Visų pirma, tai tavo šeima, ta artimiausia aplinka, kur tu esi kasdien. Tikrai tavo artimiausi žmonės bus dėkingi už kažkokį darbą, darbelį, kurį tu padarei, nors niekas galbūt ir neprašė. Arba jeigu padarei geriau, daugiau, nei buvo paprašyta. Arba jeigu pats pasisiūlei kažką padaryti, padėti.

„Niekam nebūkite ką nors skolingi, išskyrus tarpusavio meilę.“ (Rom 13,8) Ta papildoma mylia, kurią nueini, yra tavo meilės išraiška kitam žmogui.

Ir savo darbe, savo pareigose tu taip pat gali nueiti tą papildomą mylią. Tikrai bus žmonių, kurie tai įvertins. Kurie mažų mažiausiai bus nustebę ir jiems kils klausimų. Kai tau numatytas tikslas yra galbūt minimumas, o tu padarei maksimumą. „O dėl ko jis taip daro, dėl ko jis taip stengiasi?“ Kažkas galbūt pasakys: „Už tai gi tau daugiau nemokės.“ Bet ne tame esmė. Esmė ta, kad tai parodo tavo pažiūras, nusistatymą, kad esi pasiruošęs padaryti daugiau, nei prašoma ar reikalaujama, nors už tai nėra žadamas didesnis atlygis. Tai yra atsakingumas, taip pat ir liudijimas. Apaštalas Paulius mums primena Laiške kolosiečiams 3,23: *„Ką tik darytumėte, darykite iš širdies, kaip Viešpačiui, o ne žmonėms, žinodami, kad iš Viešpaties gausite pavidą kaip atlyginimą.“* Jis primena, kad tai nelieta nepastebėta ir Viešpaties akyse, kai tu eini tą papildomą mylią, kai žengi žingsnį toliau.

Žengti toliau, eiti toliau mes galime ir kalbant apie dvasinius dalykus. Pats Jėzus, kuris Kalno pamoksle pasakė, kad vietoj vienos mylios nueitum dvi, mums duoda pavyzdžių savo žemiškame gyvenime. O tai nebuvo tik Jo žodžiai, tik pamokymas, kuris daugeliui galbūt atrodė keistas. Dėl ko atrodė keistas? Galbūt jau esate girdėję, kad tais laikais, romėnams valdant, jų kareiviai turėjo teisę, sutikę kokį eilinį izraelitą, liepti jam mylią eiti su juo ir nešti jo krepšį, nešulį, daiktus, kurie dažniausiai būdavo gana sunkūs. O tas vargšas žmogelis, galbūt ėjęs priešinga kryptim, turėjo apsisukti, imti tą nemenką naštą ant pečių ir žingsniuoti kartu su tuo kareiviu. Ne pats smagiausias dalykas, kurį savo dienos metu norėtum nuveikti... Bet tai buvo požiūris, kurį Jėzus realizavo ir pritaikė gyvendamas žemėje, o ne vien žodžiai.

Yra pavojinga, jeigu savo dvasiniame gyvenime mes kažką atrandam, prie to pasiliekam ir nenorim eiti toliau. Tada tie dalykai sugenda kaip stovintis vanduo. Taip, tikrai yra fundamentalių krikščioniškų vertybių, praktikų, principų, kurie turi būti tarsi įrašyti mūsų širdies plokštėse ir nekisti. Tačiau krikščionio gyvenimas neturėtų stovėti vienoje vietoje, nes tikėjimas daugeliu aspektų yra judėjimas pirmyn, lipimas aukštyn. *„Siekite santaikos su visais,*

siekite šventumo, be kurio niekas neregės Viešpaties.“ (Hbr 12,14) Parašyta „**siekite**“ – nuolatos, pastoviai siekite, tobulėkite, o ne ilsėkitės, lyg jau būtumėte viską pasiekę.

Vienas iš dalykų, kur Jėzus paėjo žingsnį toliau, yra malda. Biblijoje daug parašyta apie maldą, apie žmones, kurie daug ir dažnai meldėsi. Ir ne be reikalo, nes tai neatimama mūsų dvasinio gyvenimo dalis. Yra toks įdomus faktas, kad būna gyvenime momentų, kai žmonės, kurie net nelaiko save tikinčiais, pradeda melstis. Būna gyvenime tokių krizinių situacijų, kai visi kelia akis aukštyn ir maldauja, prašo pagalbos. O krikščionio gyvenime malda yra tokia pat svarbi sielai, kaip kvėpavimas mūsų kūnui.

Tačiau Jėzus savo įdėmiu žvilgsniu pastebi, kad žmonių maldose yra ne visai sveikų ir galbūt nereikalingų reiškinių. Ir Jis maldoje paeina žingsnį toliau. Jis moko savo mokinius, kad visų pirma reikia atiduoti garbę Dievui, pagarbinti Jį. Argi tai nėra savaimė suprantama? Galbūt ir nėra! Nes malda žmogui kartais tampa taip sukoncentruota į save, kad visa kita yra pamirštama. Tiek daug prašoma ir prašoma, kad pamirštama, jog malda visų pirma yra Dievo garbinimas, šlovinimas ir dėkojimas.

Jėzus taip pat matė, kad tais laikais malda buvo tapusi dalyku, kuriuo siekiama pasirodyti, pademonstruoti save. Mato 6,5-6 skaitome: *„Kai meldžiatės, nebūkite tokie kaip veidmainiai, kurie mėgsta melstis stovėdami sinagogose ir aikštėse, kad būtų žmonių matomi. Iš tiesų sakau jums: jie jau atsiėmė savo užmokestį. Kai tu panorėsi melstis, eik į savo kambarėlį ir užsirakinęs melskis savo Tėvui, esančiam slaptoje, o tavo Tėvas, regintis slaptoje, tau atlygins.“*

Skaitydami Biblijoje apie Jėzaus gyvenimą randame vietų, kur Jis pats būtent taip ir daro. Ir tada, kai dėkoja, ir tada, kai nuliūdęs. Kartais vienas, o kartais pasiėmęs keletą mokinių, paėjėjęs toliau meldžiasi savo Tėvui ir maldoje pripažįsta Tėvo valią. Ir tuo pačiu parodo, kad malda nėra įrankis pademonstruoti save, parodyti, kaip aš gražiai moku kalbėti, tai nėra įrankis, kad Dievo akivaizdoje būtų sudarytas savo reikmių sąrašėlis, o atiduoti Jam garbę ir padėką būtų pamiršta. **Jėzus nuėjo žingsnį toliau ir savo tarnavimu.** Ne tik šiandien, bet ir tais senaisiais laikais tarnystė, tarnavimas nebuvo populiarius dalykas. Tais laikais populiariausias, dominuojantis dalykas buvo visų pirma fizinė jėga. Pavyzdžiui, graikai puikiai sugebėjo ją puoselėti ir auginti, ir netgi šiandien turime tokį išlikusį renginį – olimpinės žaidynės, kur susirenka gana jauni žmonės ir demonstruoja, kaip jie gali bėgti, šokti, kovoti. Negalima visai nurašyti fizinės jėgos, nes ji turi savo vietą ir savo užduotį mūsų gyvenime. Galime būti tik dėkingi, kol ją turime.

Tais laikais taip pat buvo aukštinamas išorinis grožis, menas. Dar šiandien kai kur galima pamatyti iš tų laikų išlikusias skulptūras, statinius. Iš tikrųjų visa tai nuostabiai atrodo.

Taip pat protas, išmintis buvo labai svarbus ir aukštinamas dalykas tais laikais. Žinome įvairių filosofų ir išmintingų jų pasisakymų pačiais įvairiausiais klausimais. Atrodo, kad jie visur ir visada turėjo ką pasakyti.

Bet tada atėjo Jėzus ir parodė kai ką visai priešinga – tarnavimą. Tuo klausimu netgi Jėzaus mokiniams ne visada sekėsi. Pavyzdžiui, kai tarp jų kilo ginčas, kuris iš jų didžiausias, o ne kuris tarna. O Jėzus sakė: *„Žmogaus Sūnus atėjo, ne kad jam tarnautų, bet pats tarnauti.“* Ir tai puikiausiai parodo momentas, kai Jėzus plauna mokiniams kojas. Jis nelaikė save aukštesniu ar per geru, kad tai darytų. Priešingai, Jis paliko pamokantį pavyzdį, ką mes galėtume daryti: kad tarnautume vienas kitam. Pavyzdys tiek Kristaus surinkimui – bažnyčiai, tiek asmeniškai, mūsų darbe, buityje, šeimoje. Dažnai norime, kad mums kažkas patarnautų, atneštų, paduotų, padarytų, bet ar patys esame pasiruošę tai daryti kitiems?

Prašykim Dievo pagalbos, jėgos, supratimo ir drąsos tarnystei, nes pasauliui, pačiam to nesuprantančiam, daugiau nei bet kada reikalingi vyrai ir moterys, jauni ir vyresni, pasiryžę tarnauti Dievui.

Jėzus nuėjo žingsnį toliau ir kalbant apie atleidimą. Tai turbūt visais laikais žmonėms buvo ne pati mėgstamiausia ir patogiausia tema. Atrodo, kad žmonės jau iš savo prigimties nenori atleisti ir kad kažkas juose uždega norą ne atleisti, o keršyti, atsilyginti. Kartais atrodo, kad „akis už akį ir dantis už dantį“ parašyta ne Senajame Testamente, o žmogaus širdyje kaip natūralus instinktas. Pasaulyje vykstantys karai, konfliktai irgi apie tai liudija. Jėzaus mokiniai tuo klausimu irgi buvo nelabai toli pažengę. Mato 18,21-22 skaitome: *„Tuomet priėjo Petras ir paklausė: „Viešpatie, kiek kartų turiu atleisti savo broliui, kai jis man nusikalsta? Ar iki septynių kartų?“ Jėzus jam atsakė: „Aš nesakau tau – iki septynių, bet iki septyniasdešimt septynių kartų.“* Galime įsivaizduoti, kad šitie žodžiai Petrui buvo tartum užpiltas kibiras šalto vandens. Greičiausiai ne tokio atsakymo jis tikėjosi. Atrodytų, kad užtenka apskaičiuoti, iki kelinto karto mums reikia atleisti, tačiau ne tai Jėzus nori pasakyti. Jis nori pasakyti, kad atleidimas turi tapti nesenkančia versme iš mūsų širdies. Kad mūsų požiūris tuo klausimu turi pasikeisti.

Jėzus taip pat moko: kai meldžiatės, atleiskite, jei turite ką nors prieš kitus, kad ir jūsų Tėvas atleistų jums jūsų nusižengimus.

Ir šitie nebuvo tik žodžiai, tik pamokymas. Tuo rėmėsi Jėzaus gyvenimas. Čia nereikia daug aiškinimų, tiesiog pažvelkime į kryžių. Ką Jėzus sakė ant jo kabėdamas? Ar prakeikė tuos, kurie Jį ten prikėlė? Parašyta, kad Jis meldėsi: *„Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką daro.“* (Luko 23,34)

Daugelyje žemiškų dalykų galime pažėti toliau. Galime žengti žingsnį toliau, galime nueiti dvi mylias, nors galbūt reikia tik vienos. Bet ir dvasiniame gyvenime, tikėjimo kelyje – nesustokime. Supraskime, kad ir čia turi būti pastovus ėjimas, judėjimas pirmyn, tolyn, aukštyn. Tegul Dievas padeda mums prisiminti tai ir gyventi pagal Jo Žodį ir Jo valią.

*Lukas Siksnis,
Ylakių evangelikų baptistų bažnyčios pamokslininkas*

Žinios iš tolimosios Kambodžos

Jau keletą metų kas 6 – 8 mėnesiai gauname elektroninius laiškus iš Kambodžos. Juos rašo ukrainietis misionierius Jevgenij Evva, kuris anksčiau darbavosi kitose šalyse, o dabar yra pasišventęs tarnystei Kambodžoje. Pradžia buvo sunki: kitokia kultūra, kitoks klimatas ir gyvenimo sąlygos, labai sudėtinga khmerų kalba, kurią vis dėlto pavyko pramokti. Tarnystei trukdė ir tebetrukdo įvairios biurokratinės kliūtys, bet atviro priešiško ar persekiojimų, atrodo, nėra. Čia pateikiame ištrauką iš paskutinio br. Evgenijaus laiško ir kviečiame palaikyti jo tarnystę maldomis.

Albertas ir Nijolė Latužiai

Brangieji Kristuje!

Krikštas

ateidavo du ar trys žmonės ir mes su vaikais. Būdavo, kad ir niekas iš kaimo neateidavo. Dvejus metus meldėmės, evangelizavome, bet rezultatas buvo nulinis. Žmonės neateidavo, nes sakydavo: „Mes turime savo religiją, mums Kristaus nereikia. Krikščionybė – tai baltųjų žmonių religija.“ Aišku, tai mus liūdino ir slėgė, bet aš tikėjau, kad sėjame Tiesos žodį. Ir galbūt ne aš, o kas nors kitas laistys, o dar kas nors nuims derlių.

Pamaldos kieme

daugelio širdis. Dabar kas sekmadienį į pamaldas ateina iki 100 suaugusiųjų ir apie 130-150 vaikų. Ir čia noriu įvardyti mūsų pirmąjį poreikį, dėl kurio prašau melstis: mums reikia naujo pastato. Kol mūsų buvo mažai, rinkdavomės vienoje iš mūsų mokyklos klasių. Kai bendruomenė ėmė augti, sujungėme dvi patalpas į vieną, bet ir čia jau nebesutilpome. Dabar renkamės mūsų vaikų prieglaudos kieme po stogine. Bet jaučiu, kad greitai ir ten bus per ankšta. Tad svarbiausia ir skubiausia mūsų reikmė – naujas pastatas. Netoli mūsų yra sklypas, kurį galima nusipirkti už 4 000 dolerių. Ten pastatytume naują pastatą, į kurį perkeltume ir bažnyčią, ir mokyklą. Prašom melstis dėl šios reikmės!

Kita labai mums džiugi naujiena yra ta, kad dvi khmerų mergaitės – Thein ir Tyu pradėjo mokytis Biblijos mokykloje. Thein buvo pirmasis vaikas, kurį priėmėme į savo krikščionišką prieglaudą, kai ją atidarėme prieš 4 metus. Per tuos ketverius metus matėm, kaip mergaitė augo ir fiziškai, ir dvasiškai. Tyu gyvena pas mus dvejus metus. Jos vaikystė buvo sunki: tikra motina atsisakė jos, kai jai buvo vos keli mėnesiai. Ji gyveno tai pas senelę, tai pas tetą arba dėdę, kol pateko pas mus. Taigi dabar jos abi mokosi Biblijos mokykloje, ir mes tuo labai džiaugiamės. Vadinasi, mūsų tarnystė vaikams nebuvo veltui.

Per aštuonis mėnesius pas mus buvo nemažai kasdienių įvykių, bet pradėsiu nuo svarbiausių naujienų. Šiais metais Viešpats palaimino mūsų bažnyčią: 24 naujai įtikėję buvo pakrikštyti. Visi jie buvo budistai, taigi buvo pagonys. Iki mums atvykstant į kaimą, kur dabar gyvename, čia ne tik kad nebuvo bažnyčios, bet nebuvo nė vieno krikščionio. Visi kaimo gyventojai buvo budistai – vieni nominalūs, kiti praktikuojantys, ir dauguma jų nebuvo girdėję nei apie Kristų, nei apie Gerąją Naujieną. Tokių žmonių Kambodžoje XXI amžiuje yra daugybė.

Kai mes su savo šeima ir su vaikų prieglauda atsikėlėme į šį kaimą, sekmadieniais į pamaldas

Bet Dievas nutarė kitaip ir leido mums pamatyti tarnystės vaisius. Šiais metais žmonės pradėjo lankytis: pradžioje įtikėjo viena šeima, vėliau viena mergina, tada moteris. Ir kai jau jie pradėjo liudyti, kaip Dievas pakeitė jų gyvenimą, tada daug kas patikėjo jų žodžiais ir ėmė lankytis bažnyčią.

Tada prisiminiau, kaip Kristus išgydė apsėstąjį, išvarydamas iš jo legioną demonų, ir liepė jam eiti pas savuosius ir papasakoti, ką Viešpats jam padarė. Kol aš vaikščiodavau po kaimą ir pasakodavau žmonėms apie Kristų, jie žiūrėjo į mane nepatikliai ir klausydavosi iš anksto nusistatę priešiskai. Bet kai vietiniai ėmė liudyti kaimiečiams, Viešpats palietė

Kalėjime

O paskutinė iš svarbių mūsų naujienų yra ta, kad vis dėlto galėjome pradėti tarnystę kalėjime. Tai už 100 km nuo mūsų. Šiuo metu kartą per savaitę susirenka apie 50 kalinių. Dauguma sėdi už narkotikus, vagystes, žmogžudystę ir pan. Kol kas dar nė vienas neatgailavo, bet aš tikiu, kad jei Dievas atvėrė duris tarnystei šiame kalėjime, tai Jis turi ir savo planą.

Dar noriu priminti, kad mūsų krikščioniška mokykla irgi auga, ir mums labai reikia dar vieno anglų kalbos mokytojo, nes dabar viena mokytoja moko tris klases. Šiaip esame kasdien labai užsiėmę. Rytą žadiname prieglaudos vaikus, tada nuvežu juos į mokyklą, po pietų parvežu atgal. Jie ruošia namų darbus, bet juos reikia prižiūrėti,

patikrinti, ar viską padarė ir t.t. Tris kartus per savaitę pas mus atvyksta muzikos mokytojai, vaikai mokosi giedoti, rengia programas sekmadienio pamaldoms, o dabar dar ir Kalėdoms. Jei lieka laiko, vakare dar žaidžiame futbolą, o prieš miegą skaitome Bibliją. Pas mus žada atvykti grupė ukrainiečių iš Lenkijos, jie bus čia tris savaites. Prašom maldos, kad Dievas juos panaudotų Jo karalystei Kambodžoje praplėsti. Prašom melstis už mūsų tarnystę: už prieglaudą, mokyklą, tarnystę kalėjime, evangelizavimo tarnystę dalinant kalendorius, pagalbą stokojantiems ir pabėgėliams (vis dar tęsiasi karo veiksmai tarp Kambodžos ir Tailando). Melskitės ir už mus, darbuotojus, už mano šeimą, kad neperdegtume, kad Viešpats teiktų pakankamai jėgų, nes kartais labai pavargstame ir fiziškai, ir moraliai.

Viešpats tegu gausiai laimina jus visus.

*Jevgenij Evva, misionierius Kambodžoje
2025 m. lapkritis*

Moterų konferencija „Suvienyti meile“

Spalio 3–4 dienomis Lietuvos baptistų bendruomenių sąjunga surengė moterų konferenciją „Suvienyti meile“.

Pagrindinis šios konferencijos tikslas – stiprinti bendruomenių tarpusavio ryšius, skatinti bendradarbiavimą, padrąsinti ir palaikyti vieniems kitus tikėjime.

Į renginį susirinko net 88 dalyvės iš įvairių Lietuvos miestų: Vilniaus, Kauno, Klaipėdos, Šiaulių, Mažeikių, Ylakių, Veisiejų, Alytaus, Jurbarko, Druskininkų, Visagino, Ukmergės, Šilutės, Joniškio ir Marijampolės.

Konferencijos metu moterys buvo kviečiamos apmąstyti krikščionių vienybės svarbą – kodėl ji tokia reikšminga, kas ją griauja ir kaip kiekviena gali prisidėti prie vienybės kūrimo.

Vienybė pirmiausia turi prasidėti nuo mūsų širdžių - nuo vienybės su Kristumi. Iš čia ji turi plėstis į mūsų šeimas ir bažnyčias. Tad pirmasis pranešimas „Vienybė šeimoje“ pabrėžė, kad šeima yra visko pagrindas. Diana Marcinkevičienė iš Alytaus baptistų bažnyčios pasidalijo įžvalgomis, kas griauja vienybę šeimose, ir patarimais, kaip ją puoselėti.

Marija Voitechovič iš Vilniaus „Malonės“ baptistų bažnyčios kalbėjo tema „Moters vaidmuo bažnyčioje“. Ji priminė, kokią svarbią vietą moteris užima bendruomenėje, kaip ji gali padėti bažnyčios vadovams rūpintis dvasiniu augimu bei palaikyti seseris Kristuje ir vaikus jų tikėjimo kelyje. Diskusijoje „Svetingumas – raktas į kiekvieno žmogaus širdį“ dalyvės buvo raginamos apmąstyti, kodėl Dievas kviečia tikinčiuosius puoselėti svetingumą ir kaip ši dorybė padeda kurti nuoširdžius santykius bei atveria galimybes skelbti Dievo Žodį. Pirmąją konferencijos dieną vainikavo liudijimų ir giesmių vakaras. Moterys dalijosi savo kūryba, patirtimis tarnaujant vaikams ir jaunimui, skelbiant Evangeliją kalėjimuose.

Antrąją konferencijos dieną Diana Goss iš Kauno „Saulėtekio“ bažnyčios kalbėjo tema „Vienybės griovėjas – apkalbos“. Pranešėja pabrėžė destruktivų apkalbų poveikį tarpusavio santykiams. Moterys mokėsi, kaip išvengti pagundos apkalbėti ar šmeižti kitus. Sandra Doan iš Sostinės evangelikų baptistų bažnyčios pristatė temą „Konfliktai bažnyčioje“. Šio pranešimo metu apžvelgėme Jėzaus ir apaštalo Pauliaus perspėjimus apie tai, kokių žmonių turime saugotis, kaip bibliškai spręsti tarpusavio konfliktus, kaip reaguoti į žmones, kurie mus provokuoja, kaip atleisti, kai tai padaryti sunku, kaip išvengti kartelio. Praktinėje dalyje „Ribos tikinčiųjų gyvenime“ moterys mokėsi brėžti sveikas ribas, ugdyti atleidimo dvasią ir atsiriboti nuo nuodėmės.

Ši konferencija tapo gražiu priminimu, kad tikra vienybė gimsta iš Dievo meilės mums ir iš mūsų atsako Jam, iš nuoširdaus troškimo tarnauti Viešpačiui bei vieni kitiems. Tikime, kad kiekviena moteris išsivežė ne tik gerus įspūdžius, bet ir naują ryžtą – daugiau melstis, mylėti, būti kantrioms, statyti tiltus, o ne sienas.

Iki kito susitikimo

Jurgita Gelūnaitė-Tervydienė

Gerų minčių trupiniai

Dievas mūsų gyvenime gali atstatyti ir atkurti viską, ką praradome per savavaliavimą ar kvailumą. Jis nenori palikti mūsų likimo valiai.

Dennis F. Kinlow

Jėzaus vardas vien lūpose mūsų neišlaisvins iš nuodėmių pinklių. Mes turime jį nešiotis savo širdyse.

Herbertas Neimanas

Kristaus gimimo metu įvyko trys stebuklai:

Dievas tapo žmogumi;

mergelė tapo nėščia;

Marija tikėjo.

Didžiausias iš jų buvo pastarasis.

Martynas Liuteris

Ar pastebime, kad pasiekę technologinių laimėjimų viršūnę ritamės žemyn – prarandame dalį savo žmogiškumo?

Romaldas Abugelis

Autentiškas Kristaus sekimas visada yra plaukimas prieš srovę.

Andrius Navickas

[Norėdami gauti "Tiesos Draugas Ekstra" naujienlaiškį, spauskite čia](#)

Lietuvos evangelikų baptistų
bendruomenių sąjunga

Valstybės pripažinta
krikščioniška bendrija

Kranto 2-oji g. 5,
45263 Kaunas

tde(at)baptist.lt
www.baptist.lt

Įmonės kodas 192077697
AB SEB Vilniaus Bankas
Banko kodas 70440
Sąskaitos Nr.
LT79 7044 0600 0415 1925